

[Jytte Hilden]

get vigtigt, for folk rendte fra Herodes til Pilatus for at finde ud af, hvor de skulle henvende sig for at få løst det enkelte problem. Det var en god ting dengang, men tingene udvikler sig altså, og nu er der faktisk gået 17 år, siden bistandsloven trådte i kraft, dvs. diskussionen ligger næsten 20 år tilbage. Vi må gøre os klart, at vi på det sociale område som på en lang række andre områder har brug for at diskutere, om tingene bliver klaret på den bedst mulige måde, og da jeg faktisk tror, at vi alle sammen i det sidste par år er blevet bedre til at lytte til, hvad det er, der er galt derude, og hvor det er, det slår revner, vil vi selvfølgelig hver især og hver med sin stemme komme med løsningsmodeller.

Men mit svar er faktisk ja, og det ligger også i, at Socialdemokratiet ved flere forskellige lejligheder har sagt, at vi ikke tror på – det vil hr. Duetoft i øvrigt også høre under næste punkt på dagsordenen – at det er en løsning blot at lægge ting ud og give bloktilskud på en eller anden måde. Vi tror, at det, vi gør herinde, skal være langt mere aktivitetsrettet for ikke at skabe for megen forvirring ude omkring.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan for så vidt være enig med hr. Duetoft i det med ansvarsplacering – jeg havde nær spurgt, hvem der ikke kunne det, og det er ikke ment uvenligt, vil jeg lige sige – men det, jeg tror er problemet, er den specialisering, jeg var inde på. De mennesker, der udskriver, har ikke forudsætninger for at tage hånd om de mennesker, der bliver udskrevet, for de kan altså kun en lille del vedrørende et menneske, og det er derfor, jeg var lidt optaget af, at vi fik diskuteret, om man kunne etablere en gruppe kontaktpersoner, som kunne være velegnede, også fordi systemet ofte bliver irriteret på dem, der er tale om, fordi de kommer igen og igen. Det er jo en del af hele det psykiatriske mønster i bredeste forstand, at problemerne ikke rigtig bliver løst, hvorfor patienterne returnerer, men stadig væk er problemerne svære at løse, fordi de ansatte kun kan en lille del af et speciale. Jeg havde nær sagt, at det er i orden, hvis man har en ganske bestemt psykiatrisk sygdom, men problemet er jo næsten altid, at man er på nogle af grænsefelterne mellem det, vi kalder systemet, og det almindelige liv. Når man ikke

kan placeres i en ganske bestemt gruppe, er det virkelig svært, og det er egentlig derfor, at jeg synes, at vi i forbindelse med denne debat eller i forbindelse med en diskussion om satsmidlerne skulle koncentrere os lidt om, hvorvidt vi kunne sætte nogle konkrete personer ind. Det behøver ikke være nogle mennesker med en helt speciel uddannelsesmæssig baggrund – det gør ikke noget, at de har en – men i virkeligheden skal det blot være nogle mennesker, som kan agere i det normale system, og som har en tilstrækkelig menneskelighed til at hjælpe de pågældende, sådan at vi sikrer, at de aldrig er alene, og så kan vi tilknytte bosteder og alt muligt andet. Hvis vi skal gøre noget meget præcist her og nu, kan vi efter min opfattelse kun gøre det ved hjælp af nogle direkte kontaktpersoner, og jeg synes godt, vi kunne prøve at se, om det ikke skulle vise sig at være nok så effektivt.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Tidligere på dagen diskuterede man Kriminalforsorgen, og når man nu taler om, at folk lukkes ud til ingenting, føler jeg trang til at gentage lidt af det, der blev debatteret i forbindelse med Kriminalforsorgen. Man bliver jo ikke bedre af at sidde i fængsel, dér lærer man ofte meget mere kriminalitet, men når man kommer ud af fængslerne, er der ofte ingen bolig, intet arbejde, og så går man tilbage til det gamle system, der udvikler kriminalitet. Derfor var jeg meget glad for, at hr. Duetoft tog det op og sagde, at vi måtte prøve at få det centraliseret på en eller anden måde, så nogen havde ansvaret.

Jeg tror faktisk, at det, fru Lone Dybkjær var inde på om kontaktpersoner, ville være en ganske glimrende model til et system, så man kunne få disse ting sat rigtigt på plads.

Vi har tidligere behandlet vores psykiatriske patienter og åndssvage mennesker i store institutioner, og det var en dårlig ting. Derfor har amterne på en ganske udmærket måde løst mange af problemerne og skabt et værktøj, vi kan bruge i det fortsatte arbejde, og derfor tror jeg, at det måske kunne være godt at få nogle kontaktpersoner, som kunne løse mange af de menneskelige konflikter, der opstår hos de mennesker, som vi her diskuterer problemstillingerne for – så tak for de bemærkninger.